

население се формира в градовете – над половината от техния брой е съсредоточен в околиците в *Средна Западна България* (Самоков, Кюстендил, Дупница, Трън, Самоков, Брезник, Ихтиман, Перник) и околиците в *Родопите* (Кърджали, Мъстанли - дн. Момчилград, Пашмакли - дн. Смолян), а около 1/3 от ромите – в градовете на околиците Котел, Карнобат, Сливен, Хасково, Чирпан, Харманли, Шумен, Осман Пазар (дн. Омуртаг), Ески Джумая (дн. Търговище), Бяла Слатина, Видин, Фердинанд (дн. Монтана), Орханлие (дн. Ботевград), Берковица. В противовес на това разпределение, в околиците с висока концентрация на ромско население, като например тези в Североизточна и Северозападна България, основната част от броя му се формира в селата.

През 1956 г. около 50 % от ромското население в градовете се формира в осем градове, в които ромското население наброява по над 2000 г. – София, Пловдив, Сливен, Пазарджик, Стара Загора, Лом, Хасково, Нова Загора. С по над 1000 г. роми са градовете Видин, Кюстендил, Пещера, Шумен, Кърджали, Добрич, Осман пазар (дн. Омуртаг), Котел, Михайловград (дн. Монтана), Самоков, Ихтиман, Левскиград (дн. Карлово). През 1956 г. градовете с най-висок относителен дял на ромите (над 20%) се намират в *Източна Стара планина* – Котел, Омуртаг, а с над 10 % са градовете Нова Загора, Левскиград (дн. Карлово), Белоградчик, Лом, Пазарджик, Ихтиман, Сливен, Каварна, Пещера.

В градовете на околиците Пашмакли (дн. Смолян) и Кюстендил са съсредоточени около 90 % от ромите в тях; над 80 % – в Самоков, Перник; над 70 % – в Пещера, Радомир, Нова Загора, Дряново, Ихтиман; над 60 % – Сливен, Петрич, Стара Загора, Габрово, Берковица, Видин; над 50 % – Благоевград, Станке Димитров (дн. Дупница), Хасково.

Освен в селските околии (околия с център село) ромите в селата са основна част (над 80 %) от общия им брой и в околиците в *Североизточна България* – Провадия, Кубрат, Силистра, Разград, Нови Пазар, Търговище, Тутракан, Бяла, Балчик, Попово, Преслав; в *Централна Дунавска равнина* – Луковит, Плевен, Свищов; в *Задбалканските котловини* – Поляновград (дн. Карнобат), Карлово; в *Централната Старопланинска област* – Елена, Търново, Тетевен, Ловеч, Горна Оряховица, Троян, и в някои околии в *Северозападна България* – Бяла Слатина, Оряхово, Враца, Кула, Оряхово.

След 1992 г., подобно на общините, и в градовете се повтаря териториалното разположение на ромското население. През последното преброяване се наблюдава увеличаване на градовете с висок относителен дял. Както е видно от табл. 22, те отново са концентрирани в *Източна Стара планина*, *Северозападна България*, *Североизточна България*, *Задбалканските котловини* и някои градове по поречието на р. Марица.

С най-малък брой и относителен дял се отличават градовете в Източните и Западните Родопи (с изключение на Пещера, Ракитово, Перущица, Костандово) – Ивайловград, Джебел, Ардино, Лъки, Маган, Неделино и др.; в Средна Западна България – Бобошево, Кочериново; Западна и Централна Старопланинска област (с изключение на Ябланица) – Своге.